

Downloaded via the EU tax law app / web

Prozatímní vydání

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (desátého senátu)

23. ledna 2019 (*)

„Řízení o předběžné otázce – Volný pohyb pracovníků – Rovné zacházení – Daň z příjmu – Příspěvky na sociální zabezpečení – Pracovník, který v průběhu kalendářního roku opustil německý stát místa zaměstnání – Použití pravidla pro rata temporis na snížení odvodu příspěvků“

Ve věci C-272/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) ze dne 12. května 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 18. května 2017, v řízení

K. M. Zyla

proti

Staatssecretaris van Financiën,

SOUDNÍ DVŮR (desátý senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda Soudního dvora vykonávající funkci předsedy desátého senátu, F. Biltgen a E. Levits (zpravodaj), soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. května 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za K. M. Zyla S. C. W. Doumou, profesorem,
- za nizozemskou vládu M. L. Noort a M. K. Bulterman, jako zmocněnkyni,
- za Evropskou komisi M. van Beekem a M. Kellerbauerem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 11. července 2018,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 45 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi K. M. Zyla a Staatssecretaris van Financiën (státní tajemník pro finance, Nizozemsko) ve věci určení výše snížení *pro rata temporis* odvodu připadajícího na příspěvky na sociální zabezpečení, které je K. M. Zyla povinna platit.

Právní rámec

Unijní právo

3 Podle čl. 3 odst. 1 nařízení (ES) č. 883/2004 Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2004, L 166, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72):

„Toto nařízení se vztahuje na veškeré právní předpisy týkající se těchto oblastí sociálního zabezpečení:

- a) dávky v nemoci;
- b) dávky v mateřství a rovnocenné otcovské dávky;
- c) dávky v invaliditě,
- d) dávky ve stáří;

[...]

4 Článek 4 tohoto nařízení stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, požívají osoby, na které se toto nařízení vztahuje, stejné dávky a mají podle právních předpisů kteréhokoli členského státu stejné povinnosti jako jeho státní příslušníci.“

5 Článek 5 písm. a) uvedeného nařízení zní následovně:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak a s ohledem na zvláštní prováděcí předpisy, použije se toto:

- a) jsou-li podle právních předpisů příslušného členského státu pobírání dávek sociálního zabezpečení a jiného příjmu poznávány určité právní úkony, příslušná ustanovení těchto právních předpisů se použijí také na pobírání rovnocenných dávek získaných podle právních předpisů jiného členského státu a na příjem získaný v jiném členském státě;

6 Hlava II nařízení č. 883/2004, nadepsaná „Určení použitelných právních předpisů“, obsahuje článek 11, který stanoví:

„1. Osoby, na které se vztahuje toto nařízení, podléhají právním předpisům pouze jediného členského státu. Tyto právní předpisy se určí v souladu s touto hlavou.

[...]

3. S výhradou článků 12 až 16 se:

a) na zaměstnance nebo osobu samostatně výdělečně činnou v nizozemském státě vztahují právní předpisy tohoto nizozemského státu;

[...]

e) na jinou osobu, na kterou se nepoužijí písmena a) až d) vztahují právní předpisy nizozemského státu bydliště, [...]"

Nizozemské právo

7 Podle § 8.1 Wet op de inkomstenbelasting 2001 (zákon z roku 2001 o dani z příjmu) se daň z příjmu a příspěvky na sociální zabezpečení odvádějí daňovým orgánem prostřednictvím odvodu, který tento §lánek kvalifikuje jako kombinovaný odvod. Celková částka „kombinovaného odvodu“, kterou má osoba odvést, se získá součtem částky daně z příjmu ze zaměstnání a z dalších zdrojů, jako jsou pronájem a úspory, a příspěvek na sociální zabezpečení. Uvedený §lánek stanoví, že sazba „kombinovaného odvodu“ je sazba, která vyplývá z daňové sazby pro první část a ze sazby použitelných příspěvků. Tento zákon rovněž stanoví, že částka tohoto „kombinovaného odvodu“ může být snížena, přičemž „snížení kombinovaného odvodu“ je chápáno, ve smyslu téhož §lánku, jako celková částka snížení odvodu připadajícího na daň z příjmu v kombinaci s částkou snížení odvodu připadajícího na příspěvky na sociální zabezpečení.

8 Podle § 8.10 zákona z roku 2001 o dani z příjmu, se „všeobecné snížení odvodu“ vztahuje na všechny daňové poplatníky. V roce 2013 dosáhlo snížení 2 001 eur.

9 Příspěvky na sociální zabezpečení se řídí Algemene Ouderdomswet (zákon o starobním pojištění), Algemene Nabestaandenwet (zákon o všeobecném pojištění pro případ úmrtí živitele) a Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (zákon o všeobecném pojištění zvláštních léčebných výloh). Pojištěnými osobami v těchto třech pojistných systémech jsou nizozemští rezidenti, jakož i nerezidenti, podléhající dani z příjmu z odvodu zaměstnání v tomto nizozemském státě.

10 §lánek 9 Wet financiering sociale verzekeringen (zákon o financování sociálního zabezpečení, dále jen „WFSV“) stanoví:

„Příspěvky na sociální zabezpečení, které mají být placeny, se rozumí příspěvky na sociální zabezpečení snížené o snížení odvodu připadajícího na příspěvky na sociální zabezpečení, které se vztahují na osoby podléhající povinnosti platit příspěvky na sociální zabezpečení.“

11 §lánek 12 odst. 1 písm. a) až c) WFSV stanoví podmínky „všeobecného snížení“ odvodu připadajícího na příspěvky na sociální zabezpečení. V odstavci 3 tohoto ustanovení se upřesňuje, že na toto snížení má nárok každá osoba, která příspěvala po celý kalendářní rok.

12 §lánek 2.6a Regeling Wet financiering sociale verzekeringen (prováděcí vyhláška k zákonu o financování sociálního zabezpečení, dále jen „prováděcí vyhláška“) stanoví:

„V případě osoby, která během části kalendářního roku nepodléhá placení příspěvků, s výjimkou případu úmrtí, se snížení odvodu uvedené v § 12 odst. 1 písm. a), b) a c) WFSV sníží *pro rata temporis*, tj. poměrně k období, v němž byla osoba povinna příspěvat na sociální zabezpečení v kalendářním roce.“

Spor v pracovním řízení a právní otázka

13 K. M. Zyla, polská státní příslušnice, pracovala v Nizozemsku od 1. ledna do 21. června

2013, byla v tomto období přihlášena v nizozemském všeobecném systému sociálního zabezpečení a měla povinnost platit příslušné příspěvky na sociální zabezpečení. K. M. Zyla se poté vrátila do Polska, kde má své bydliště a kde v průběhu roku 2013 nevykonávala žádnou výdělečnou činnost.

14 Za práci vykonanou v průběhu roku 2013 v Nizozemsku obdržela K. M. Zyla příjem ve výši 9 401 eur. Z této částky bylo sraženo na zálohách 1 399 eur z titulu daně z příjmu ze závislé činnosti. Dotčená osoba podléhala rovněž povinnosti zaplatit částku 2 928 eur z titulu příspěvků na sociální zabezpečení. Při stanovení jejího daňového výměru za tento rok na základě vnitrostátního práva bylo K. M. Zyla, jakožto nizozemskému rezidentovi, poskytnuto všeobecné snížení daně týkající se jak výše daně z příjmu, tak příspěvků na sociální zabezpečení. Od daně z příjmu a splatných příspěvků na sociální zabezpečení tak byla odečtena částka 1 254 eur z titulu všeobecného snížení, jakož i částka 840 eur z titulu snížení pro zaměstnance. Předkládající soud upřesňuje, že vzhledem k tomu, že dotčená osoba nepodléhala od 22. června 2013 povinnosti platit příspěvky na sociální zabezpečení, daňová správa snížila, v souladu s čl. 2.6a prováděcí vyhlášky, část všeobecného snížení odvodu případajícího na tyto příspěvky poměrně k období, v němž byla K. M. Zyla povinna v průběhu roku 2013 příspěvky platit.

15 Jelikož byla žaloba proti tomuto daňovému výměru podaná K. M. Zyla u rechtbank Zeeland-West-Brabant (soud v Zeeland-West-Brabant, Nizozemsko), kterou uplatňovala, že čl. 2.6a prováděcí vyhlášky vede k rozdílnému zacházení mezi rezidenty a nerezidenty představujícím překážku volného pohybu pracovníků zaručenému článkem 45 SFEU, zamítnuta, podala K. M. Zyla proti tomuto rozsudku opravný prostředek ke Gerechtshof 's-Hertogenbosch (odvolací soud v 's-Hertogenbosch, Nizozemsko). Odvolací soud rovněž zamítl tvrzení žalobkyně v původním řízení z toho důvodu, že jelikož vykonávala v Nizozemsku zaměstnání ve smyslu článku 45 SFEU pouze po určitou dobu, nemohla požadovat poskytnutí celkové části všeobecného snížení odvodu případajícího na sociální zabezpečení. Odvolací soud rovněž poukázal na to, že vnitrostátní právní předpisy, které stanoví toto omezení výše všeobecného snížení odvodu, nezavádí žádné rozdílné zacházení, jelikož výše snížení závisí na tom, zda osoba podléhá povinnosti pojištění v systému sociálního zabezpečení a na době placení příspěvků.

16 Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska), ke kterému navrhovatelka podala kasační opravný prostředek, se táže na slučitelnost částěného snížení odvodu provedeného v případě K. M. Zyla s unijním právem a zejména s judikaturou Soudního dvora.

17 Předkládající soud má za to, že článek 45 SFEU by měl být vykládán v tom smyslu, že nebrání použití snížení odvodu příspěvků na sociální zabezpečení poměrně k době trvání povinnosti poplatníka platit příspěvky, ale klade si však otázku, zda pracovník, který veškeré roční příjmy získal v členském státě, v němž nemá bydliště nebo kde již nepobývá, by neměl mít nárok na celou část snížení odvodu případajícího na sociální zabezpečení, přestože tento pracovník neměl povinnost platit příspěvky na sociální zabezpečení v tomto členském státě po dobu celého roku.

18 Za těchto podmínek se Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Má být článek 45 SFEU vykládán v tom smyslu, že toto ustanovení brání právní úpravě členského státu, jehož důsledkem je to, že pracovník, který je na základě nařízení [Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systému sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3)] nebo nařízení č. 883/2004, během části kalendářního roku pojištěn v systému sociálního zabezpečení tohoto členského státu, má v rámci odvodu příspěvků do tohoto systému

nárok pouze na podíl z části všeobecného snížení odvodu připadajícího na příspěvky na sociální zabezpečení stanovený v poměru k době pojištění, pokud ve zbývající části roku již nepodléhal povinnosti platit příspěvky na sociální zabezpečení v systému tohoto členského státu, má bydliště v jiném členském státě a veškeré (nebo téměř všechny) příjmy v daném roce získal v prvním uvedeném členském státě“

K pravní otázce

19 Podstatou právní otázky předkládané soudu je, zda musí být článek 45 SFEU vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která za účelem stanovení částky příspěvků na sociální zabezpečení, jež má pracovník zaplatit, stanoví, že snížení odvodu připadajícího na tyto příspěvky, na které má pracovník nárok za kalendářní rok, je poměrné k období, v němž byl tento pracovník pojištěn v systému sociálního zabezpečení uvedeného státu, čímž se z ročního snížení vyloučuje část tohoto snížení odpovídající období, kdy tento pracovník nebyl pojištěn v tomto systému a měl bydliště v jiném členském státě, kde nevykonával výdělečnou činnost.

20 Z ustálené judikatury vyplývá, že občan Evropské unie, který vykonává právo na volný pohyb pracovníků a vykonával výdělečnou činnost v jiném členském státě, než je stát jeho původu, spadá neohledně na jeho místo pobytu a státní příslušnost do oblasti působnosti článku 45 SFEU (rozsudek ze dne 7. března 2018, DW, C-651/16, EU:C:2018:162, bod 18 a citovaná judikatura).

21 Situace K. M. Zyla, polské státní příslušnice, která se přemístila do Nizozemska za účelem výkonu zaměstnání od 1. ledna 2013 do 21. března 2013, tudíž spadá do oblasti působnosti článku 45 SFEU.

22 Z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že cílem všech ustanovení Smlouvy o FEU týkajících se volného pohybu osob je usnadnit občanům Unie výkon výdělečných činností jakékoli povahy na celém území Unie a brání opatřením, která by mohla tyto občany znevýhodňovat, pokud chtějí vykonávat hospodářskou činnost na území jiného členského státu (rozsudek ze dne 7. března 2018, DW, C-651/16, EU:C:2018:162, bod 21 a citovaná judikatura).

23 V tomto ohledu jsou ustanovení, která zabraňují státnímu příslušníku jednoho členského státu opustit svůj stát původu, aby využil svého práva na volný pohyb, nebo jej od toho odrazují, překážkami této svobody, i když se použijí nezávisle na státní příslušnosti dotčených pracovníků (rozsudky ze dne 16. února 2006, Rockler, C-137/04, EU:C:2006:106, bod 18, jakož i ze dne 16. února 2006, Öberg, C-185/04, EU:C:2006:107, bod 15 a citovaná judikatura).

24 V tomto ohledu je třeba připomenout, podobně jako nizozemská vláda ve svém písemném vyjádření, že zásada rovného zacházení zakotvená v článku 45 SFEU zakazuje nejen zjevnou diskriminaci na základě státní příslušnosti, ale také všechny skryté formy diskriminace, které v důsledku použití jiných rozlišovacích kritérií vedou ve skutečnosti ke stejnému výsledku. Ustanovení vnitrostátního práva, byť se uplatňuje nezávisle na státní příslušnosti, musí být považováno za nepřímo diskriminační, pokud se může ve své podstatě dotýkat migrujících pracovníků více než tuzemských pracovníků, a pokud v důsledku toho existuje riziko, že první uvedení budou obzvláště znevýhodněni, ledaže by takové ustanovení bylo objektivně odůvodněné a primárně sledovanému cíli (rozsudek ze dne 5. prosince 2013, Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C-514/12, EU:C:2013:799, body 25 a 26).

25 V projednávaném případě má čl. 2.6a prováděcí vyhlášky stejný dopad na všechny osoby, které neměly povinnost platit příspěvky na sociální zabezpečení v průběhu části kalendářního roku, aniž by rozlišoval na základě jejich státní příslušnosti. Jak to uvedl generální advokát v bodě

47 jeho stanoviska, uvedené ustanovení nezakládá proto žádnou přímou diskriminaci založenou na státní příslušnosti.

26 Aby však opatření mohlo být kvalifikováno jako nepřímá diskriminace, není nutné, aby mělo za účinek upravení všech tuzemských státních příslušníků, nebo aby znevýhodnilo pouze státní příslušníky jiných členských států s vyloučením tuzemských státních příslušníků (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 18. prosince 2014, Larcher, C-523/13, EU:C:2014:2458, bod 32 a citovaná judikatura). Kromě toho z judikatury citované v bodech 22 a 23 tohoto rozsudku vyplývá, že i překážky volného pohybu pracovníků, které nemají diskriminační povahu, jsou v zásadě článkem 45 SFEU zakázány.

27 V projednávaném případě je pro účely stanovení, zda čl. 2.6a uvedené vyhlášky představuje nepřímá diskriminace opatření nebo překážku volného pohybu pracovníků, třeba určit zaprvé daňovou a sociální povahu tohoto ustanovení, jelikož platná pravidla unijního práva se v obou případech liší.

28 V tomto ohledu je třeba uvést, jak bylo konstatováno v bodech 7 a 14 tohoto rozsudku, že snížení odvodu z titulu příspěvků na sociální zabezpečení je stanoveno v právní úpravě týkající se vyměření daní z příjmu fyzických osob, která kombinuje jak systém výbůru daní z příjmu fyzických osob, jež jsou k ní povinni, tak systém výbůru příspěvků na sociální zabezpečení těchto osob.

29 Přestože jsou však daně a příspěvky na sociální zabezpečení odváděny v kombinované formě, daňové příjmy jsou určeny do všeobecných zdrojů orgánů, zatímco příjmy z příspěvků na sociální zabezpečení jsou příjmem fondů určených na zvláštní pojištění, pro které jsou příspěvky vybírány. Předkládající soud přesvědčuje, že v systematické snižování odvodů se rozlišuje mezi částí tohoto snížení připadající na daň a částí tohoto snížení připadající na příspěvky na sociální zabezpečení. Dodává, že podle čl. 12 odst. 1 WFSV existuje nárok na část snížení odvodu připadající na tyto příspěvky pouze v případě, pokud je dotyčná osoba povinna tyto příspěvky platit.

30 Z toho vyplývá, že právní úprava dotčená ve sporu v původním řízení se týká odvodů, které jsou určeny specificky a přímo k financování sociálního zabezpečení. Tato právní úprava tak představuje přímou a dostatečně relevantní souvislost se zákony, které upravují odvčtí sociálního zabezpečení vyjmenované v článku 3 nařízení č. 883/2004 a spadá do působnosti uvedeného nařízení (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, bod 27 a citovaná judikatura). Spor v původním řízení se tak týká možného omezení volného pohybu pracovníků v důsledku opatření sociální povahy, které je nedílnou součástí vnitrostátního systému sociálního zabezpečení.

31 Za těchto okolností nejsou zásady vyplývající z judikatury týkající se podmínek, kterými se řídí povinnost k dani z příjmu ze závislé činnosti, vyplývající zejména z rozsudků ze dne 14. února 1995, Schumacker (C-279/93, EU:C:1995:31), ze dne 16. října 2008, Renneberg (C-527/06, EU:C:2008:566), kterých se K. M. Zyla dovolává ve svém vyjádření, použitelné v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení.

32 Toto posouzení není zpochybněno okolností, zděrazněnou předkládajícím soudem, že vyrovnávací mechanismus umožňuje započítat část snížení příspěvků na sociální zabezpečení oproti dani z příjmu, čímž se tato daň sníží, pokud je částka příspěvků na sociální zabezpečení nižší než částka snížení uplatnitelná na uvedené příspěvky.

33 Soudní dvůr měl již příležitost určit závěr, že osoby pojištěné v nizozemském systému sociálního zabezpečení mohou mít prospěch z daňového snížení z titulu sociálního pojištění

pouze výjimečně, jelikož pouze v případě, kdy pojištěnec nemůže započítat částky snížení příspěvků v rámci splatným příspěvkům, může pojištěnec nárokovat takové snížení daní (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 8. září 2005, Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, bod 47). Z toho vyplývá, že existence vyrovnávacího mechanismu uvedeného v bodě 32 tohoto rozsudku nemá vliv na povahu snížení příspěvků na sociální zabezpečení stanoveného nizozemským právem, které – jak uvedl generální advokát v bodě 56 svého stanoviska – má konkrétně za cíl kompenzovat hospodářskou snahu, kterou uvedené příspěvky pro pracovníka představují.

34 Z ustálené judikatury tedy vyplývá, že i když si členské státy v zásadě ponechávají svou pravomoc organizovat své systémy sociálního zabezpečení, musí při výkonu této pravomoci nicméně dodržovat unijní právo a zejména ustanovení Smlouvy o FEU týkající se volného pohybu pracovníků (viz zejména rozsudek ze dne 13. července 2016, Pöpperl, C-187/15, EU:C:2016:550, bod 22 a citovaná judikatura).

35 Jelikož vnitrostátní ustanovení dotčené v původním řízení spadá do nizozemského systému sociálního zabezpečení, je třeba zadruhé určit, zda představuje, jako takové, nepřímo diskriminační opatření nebo překážku volného pohybu pracovníků.

36 V tomto ohledu spadá situace K. M. Zyla, jak bylo uvedeno v bodě 30 tohoto rozsudku, do oblasti působnosti pravidel koordinace sociálního zabezpečení vyplývajících z nařízení č. 883/2004.

37 Je třeba v tomto ohledu připomenout, že za účelem zajištění volného pohybu pracovníků v Unii při uplatnění zásady rovného zacházení s pracovníky s ohledem na různé vnitrostátní právní předpisy totiž nařízení č. 1408/71, poté nařízení č. 883/2004, zavedlo koordinací systém, který upravuje zejména určení právních předpisů použitelných na zaměstnance, jež za různých okolností využívají práva na volný pohyb (rozsudek ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, bod 34 a citovaná judikatura).

38 Úplnost tohoto systému kolizních norem má za následek, že je zákonodárci každého členského státu odňata pravomoc určovat libovolný rozsah působnosti a podmínky použití jeho vnitrostátních právních předpisů, pokud jde o osoby, na něž se vztahují, a pokud jde o území, na němž vnitrostátní právní předpisy zakládají úřady (rozsudek ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, bod 35 a citovaná judikatura).

39 Ve věci v původním řízení podléhala K. M. Zyla v souladu s čl. 11 odst. 1 a 3 písm. a) nařízení č. 883/2004, během období, kdy vykonávala závislou činnost v Nizozemsku, právním předpisem tohoto členského státu a přispívala do nizozemského systému sociálního zabezpečení. Díky tomuto pojištění měla K. M. Zyla v rámci uvedeného období nárok na snížení odvodu připadajícího na pojistné na sociální zabezpečení. Naproti tomu, jakmile K. M. Zyla přestala být pojištěna v nizozemském systému sociálního zabezpečení, a neměla tudíž dále povinnost platit příspěvky poté, co odjela z Nizozemska a vrátila se do členského státu jejího původu, neměla prospěch, na základě čl. 2.6a prováděcí vyhlášky, z celkové částky snížení odvodu příspěvků na sociální zabezpečení.

40 Jedná se tedy pouze o druhou část roku 2013, ohledně které měla právní úprava dotčená v původním řízení za následek rozdílné zacházení mezi případem K. M. Zyla a případem osoby, která byla pojištěna v nizozemském systému sociálního zabezpečení po celý tento rok. Taková osoba totiž měla, přestože stejně jako K. M. Zyla nezískala v druhé části roku žádný příjem, nárok na celkové snížení příspěvků, započtené jednoduše proti příspěvkům na sociální zabezpečení a, podpora, proti jejím daním. To znamená, že při ekvivalentním příjmu vede uplatnění celkového snížení připadajícího na příspěvky na sociální zabezpečení v případě osob, která je pojištěna po celý rok v nizozemském systému sociálního zabezpečení, k nižšímu

sociálnímu nebo dokonce daňovému zatížení, než je zatížení osoby, která měla být v průběhu téhož roku v uvedeném systému pojištěna.

41 S ohledem na pravidlo použití právních předpisů v sociální oblasti jediného členského státu, upravené v čl. 11 odst. 1 nařízení č. 883/2004, a pravidlo upravené v odst. 3 písm. e) uvedeného článku, podle kterého se na osobu, která vykonává zaměstnání nebo samostatnou výdělečnou činnost vztahují pouze právní předpisy členského státu bydliště, přitom osoba, která se nachází v situaci K. M. Zyla, již nespádala do nizozemského systému sociálního zabezpečení poté, co ukončila svou výdělečnou činnost v tomto členském státě a neměla tam již bydliště.

42 Z toho vyplývá, jak správně uvedl generální advokát v bodě 63 svého stanoviska, že s ohledem na povahu dotčené právní úpravy musí být konstatován objektivní rozdíl mezi situací osoby, která jako K. M. Zyla, měla být v průběhu daného roku pojištěna v nizozemském systému sociálního zabezpečení a pracovníkem, který zůstal v tomto systému sociálního zabezpečení po celý tento rok.

43 Soudní dvůr ostatně rozhodl, že z vnitřní logiky vnitrostátního systému sociálního zabezpečení vyplývá vyhrazení nároku na snížení příspěvků pouze osobám, které do systému odvádějí příspěvky, a sice osobám, v tomto systému pojištěným (rozsudek ze dne 8. září 2005, Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, bod 49).

44 Kromě toho, jak bylo připomenuto v bodě 22 tohoto rozsudku, cílem všech ustanovení Smlouvy týkajících se volného pohybu osob je usnadnit občanům Unie výkon povolání všeho druhu na území Unie a bránit opatřením, která mohou tyto občany znevýhodnit, pokud si přejí vykonávat činnost na území jiného členského státu než členského státu svého původu. V této souvislosti mají příslušníci členských států zvláště právo, které pro ně vyplývá přímo ze Smlouvy o FEU, opustit svůj členský stát původu, aby se mohli přestěhovat na území jiného členského státu a pobývat tam za účelem výkonu činnosti na jeho území (rozsudek ze dne 18. července 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, bod 33 a citovaná judikatura).

45 Unijní primární právo však nemůže pracovníkovi zaručit, že přestěhování do jiného členského státu než členského státu jeho původu bude ze sociálního hlediska neutrální, jelikož takové přestěhování může být dle okolností, vzhledem k rozdílům existujícím mezi systémy a právními předpisy členských států pro dotčenou osobu z tohoto hlediska více či méně výhodné (rozsudek ze dne 18. července 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, bod 34 a citovaná judikatura). Unijní právo totiž pouze zaručuje, že se na pracovníky vykonávající činnost na území jiného členského státu, než je členský stát původu, vztahují stejné podmínky jako na pracovníky tohoto jiného státu.

46 S ohledem na výše uvedené nelze čl. 2.6a prováděcí vyhlášky považovat ani za nepřímou diskriminující ustanovení, ani za překážku volného pohybu pracovníků zakázanou článkem 45 SFEU.

47 Konečně na rozdíl od toho co tvrdí Evropská komise, nelze toto posouzení zpochybnit rozsudky ze dne 26. ledna 1999, Terhoeve (C-18/95, EU:C:1999:22), nebo ze dne 8. května 1990, Biehl (C-175/88, EU:C:1990:186).

48 První z těchto dvou rozsudků se totiž týkal hrazení příspěvků na sociální zabezpečení, které měl platit pracovník pouze vyslaný z členského státu jeho původu, a který tedy na základě koordinačních pravidel uvedených v nařízení č. 1408/7 zůstal po celou dotčenou dobu pojištěn v systému sociálního zabezpečení uvedeného členského státu i přes jeho vyslání do jiného členského státu. Taková situace se zásadně liší od situace, kdy – jako v projednávaném případě – pracovník přestane být pojištěn v systému sociálního zabezpečení některého členského státu

po skončení své výdělečné činnosti v tomto státě a poté, co přenesl své bydliště do jiného členského státu.

49 Pokud jde o druhý rozsudek, stačí shledat, že rozdílné zacházení dotčené v tomto druhém rozsudku se na rozdíl od rozdílného zacházení dotčeného v projednávané věci nevztahovalo na vnitrostátní systém sociálního zabezpečení, a tudíž nespadlo do systému koordinačních pravidel v oblasti sociálních právních předpisů stanovených v nařízení č. 1408/71, později nahrazeným nařízením č. 883/2004.

50 Za těchto podmínek je třeba na položenou otázku odpovědět, že článek 45 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, která za účelem určení výše příspěvků na sociální zabezpečení, jež má pracovník zaplatit, stanoví, že snížení odvodu připadajících na tyto příspěvky, na které má pracovník nárok za kalendářní rok, je poměrné k době, po kterou byl pracovník pojištěn v systému sociálního zabezpečení uvedeného členského státu, čímž se z tohoto ročního snížení vyloučuje doba, po kterou pracovník nebyl pojištěn v tomto systému a měl bydliště v jiném členském státě, kde nevykonával výdělečnou činnost.

K nákladům řízení

51 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (desátý senát) rozhodl takto:

Článek 45 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, která za účelem určení výše příspěvků na sociální zabezpečení, jež má pracovník zaplatit, stanoví, že snížení odvodu připadajících na tyto příspěvky, na které má pracovník nárok za kalendářní rok, je poměrné k době, po kterou byl pracovník pojištěn v systému sociálního zabezpečení uvedeného členského státu, čímž se z tohoto ročního snížení vyloučuje doba, po kterou pracovník nebyl pojištěn v tomto systému a měl bydliště v jiném členském státě, kde nevykonával výdělečnou činnost.

Podpisy.

* Jednací jazyk: nizozemština.